

Керовъ въ смущението си бѣ сбъркалъ посоката и търсилъ изходъ въ слѣпия край на тунела.

Той бѣ стоялъ шестнайсетъ часа тамъ.

*

— Азъ ужасно се уплашихъ, когато узнахме ненадейно, че билъ изкопанъ кладенецъ, за който мжжътъ ми не знаеше. Едно предчувствие за катастрофа ми дойде. Веднага тръгваме посрѣдъ нощъ да го диримъ и, за голѣмо щастие, на време стигнахме... — обърна се къмъ мене усмихнато, но съ овлажнѣли очи младата госпожа Керова, която пжтуваше съ мжжа си въ вагона, въ който бѣхъ и азъ, слушайки презъ цѣлъ часъ, покъртенъ, потресения инженеровъ разказъ, предаденъ тукъ точно, въ нелична форма.

— Знаете ли кое ме най-много удивлява, следъ като изслушахъ тая ужасна история? — казахъ азъ Керову: — то е, че вашата коса не е сега бѣла като снѣгъ!

— И само една минута да се бѣхъ забавила, — подзе госпожа Керова, — ти бѣше умрѣлъ!..

После се обърна къмъ мене съ усмивка:

— Вие видите, че такива чудни случайности, невѣроятни съвпадения не ги измислюватъ само романиститѣ, тѣхъ ги има и въ живота... Извинете, че докачихъ литературата, — изсмѣ се мило тя.

— Напротивъ, госпожо, вие ѝ направихте комплиментъ.

— Станция Лакатникъ! — извика навънъ кондукторътъ. Влакътъ спрѣ.

Азъ се простихъ дружески съ младитѣ съпрузи, слѣзли на тая станция, и втори пжтъ, отъ прозореца на вагона, като потегли влакътъ, се разкланяхме съ госпожа Керова и съ мжжа ѝ, който още покуцваше.